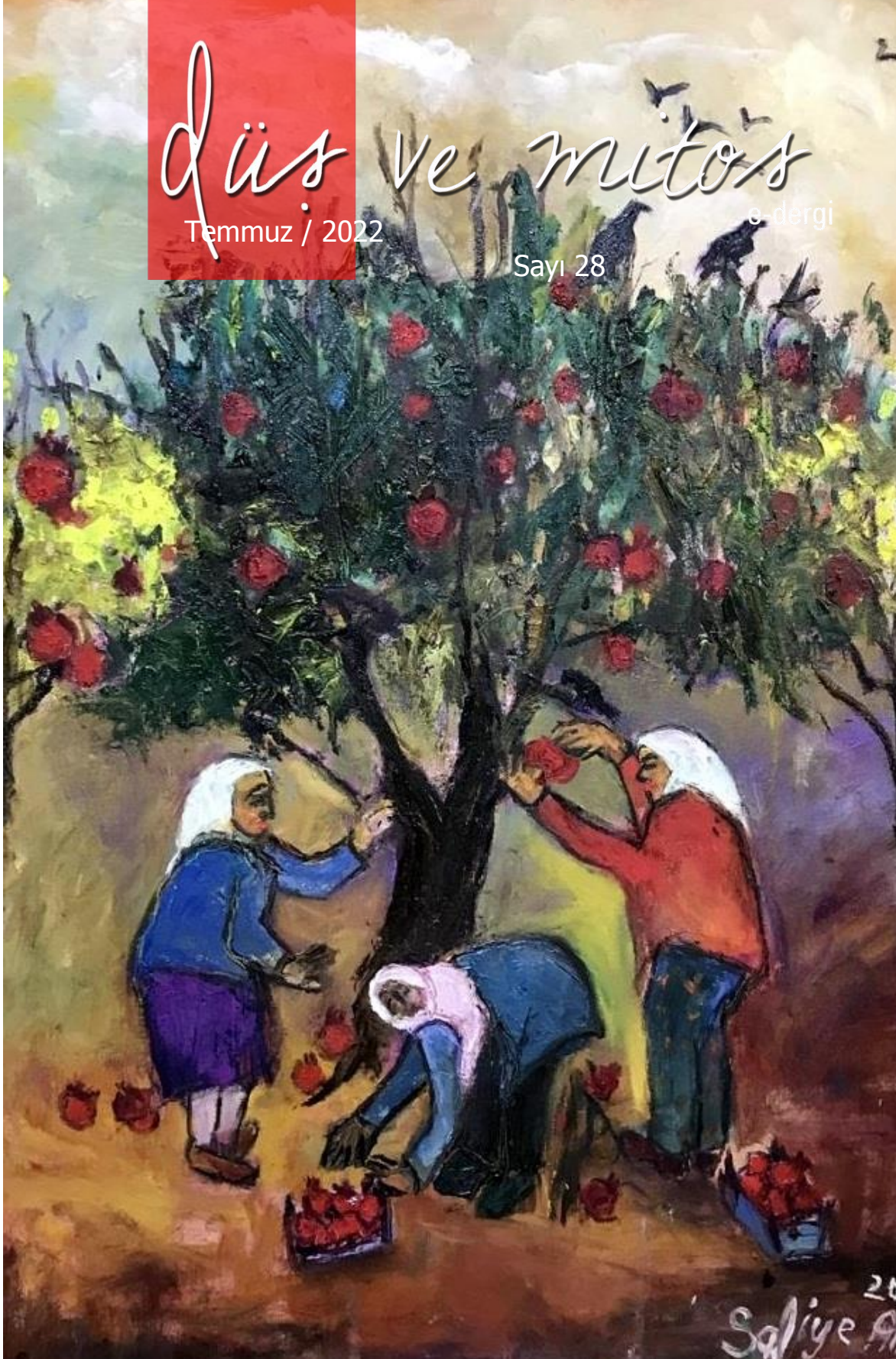

düs ve mitos

Temmuz / 2022

Sayı 28

ç dergi

20
Saliye A

Temmuz 2022

Sayı: 28

Yayın Kurulu:
Hasan Çelikkol
Ömer Çelikkol
Fazıl Alasya

Tasarım ve Uygulama
Ömer Çelikkol

Kapak Resmi
Safiye Altun

*Dergide yayınlanan yazı ve görsel eserlerin sorumluluğu sanatçılara aittir
Yazılarınızı thasancelikkol@gmail.com adresine gönderebilirsiniz*

İçerik

Ayten Mutlu / Şiir
Bugün Bir Çocuk Gibi

Yayla Karsan Boztaş / Öykü
Bir Anne Masalı

Banu İmer / Deneme
Mesela

Fazıl Alasya / Deneme
Zaman Kullanma Denen Disiplin

Fazıl Alasya / Şiir
Bir Tutam Canım Kaldı Senin İçin İstanbul

Ümran Erol / Şiir
Şiir Yaşanırsa

A. Handan Armağan / Anı
Yüzüklerin Efendisi, Yaratıcılık Ve Yeni Zelanda

Turgut Denker / Anı
En Kısa Yurt Dışı Seyahatim

Semra Bakan / Şiir
Erkendi

Gonca Dolu / Şiir
İki Yol Arası

İbrahim Akel / Şiirler
Ayrılık

Fatma Elvin Öztürk / Şiir
Aşk'a Doğru

Doğu Topbaş / Şiir
Bir Heves

Özkan Fidan / Şiir
Gelip Gitmek

Hasan Çelikkol / Şiir
Unutma

Ömer Çelikkol / Şiir
Sorma'dan

Hasan Çelikkol / Şiir, Resim, Bir şiirin yazılışı
En Son Ne Zaman Uyudun

Adil Başoğul / Şiir
Ahbap

Hüseyin Çomak / Haiku Tadında Şiir
Bir Martı Daha

Deniz Gürsoy / Şiir
İkinci Kadeh

Sevgi Erol Öçal / Şiir
Yıldız Tutuşmasıydık

Seydan Topbaş / Şiir
Mavi

Heybet Akdoğan / Şiir
Zerya

Ramazan Kuzgun / Şiir
Arada Bir

Mehmet Eskicioğlu / Şiir
Susmayacağım

Oğuzhan Demir / Sine - Yorum
Neşeli Günler

Kitap Tanıtım

Mehmet Selçuk / Karikatür

*Yoksulluk göğsüme bastırıyor
Kulak kabartıyorum arızalı sokaklara
Ve dokunulmaz bir sözcük gibi
Birileri taş bağıyor ayağıma*

*Döner durur ıslık sesim bulutlara bakar gibi
Hayali başaklar
Gelip geçici, belleğime saklı
Tam bu noktada birdenbire çocuk oluyorum
Ben nerede, onlar nerede (*)*

() Rüya / Gri Oksijen Dengesi / Hasan Çelikkol*

Bugün Bir Çocuk Gibi

Ayten Mutlu / Şiir

bugün bir suçlu gibi döndüm çocukluğuma
-leylaklar son defa açıyordu ilkyazla
yaktım mumlarını geçmiş yılların
ışıklarda yitirdiğim gölgeleri aradım

issiz tapınağına girdim anların
-yüreğim son defa uçuyordu kuşlarla
harcanmış zamanların çığlıklarıyla
kestim damarlarını yarım kalan aşkların

ah anılar, kayan yıldızlar gibi
-yitik bir göl akşamı akıyordu ruhumda
anılar birer birer düştü avuçlarıma
lânetli bir çanağa sessizce aktı kanım

bitti gün yolarak acının çimlerini
-sıcak bir el gibiydi kimsesizlik alnımda
tapındığım yüzlerden kalan tüm çizgileri
kırılmış aynalarda yeniden yapıştırdım

bugün yakıp kentlerini yaşadığım yılların
-adımı yeniden yazdım acılar duvarına
sokulup eteğine gözyaşlarımın
bugün bir çocuk gibi kendim için ağladım

Bir Anne Masalı

Yayla Karsan Boztaş / Öykü

Bana küçükken hiç masal anlatmadılar...

Kendi uydurduğum masallarla uyur, çocuk düşleri gördürürdüm uyuyan yetimliğime. Düşlerimde her gece değişik bir anne yüzü vardı; uyanınca unuttuğum, anımsamak için küçücük beynimi acıtıncaya kadar zorladığım... Kimsenin bilmediği; ağladığım, güldüğüm, inandığım düş masallarındaydı anne yüzlerim...

Onu yeniden görmek için babaannemin öğrettiği, dilimin zor döndüğü dualar mırıldanırdım. Sonra birbirine karışırdı her şey. Düşler mi masal, masallar mı düş? Önümde uzanan engin bir denizde durmadan kıpırdayan, bir yere gidemeyen dalgalar gibiydi hepsi.

Ben masallar beklerken "O anan olacak kadın" diye başlardı babam... "O iyi bir anne olsaydı seni bırakıp gitmezdi. Cadının tekiydi o..." Bütün hayallerim bulutlanırdı. O cadıya benzeyen kadının uzun siyah saçları, kara gözleri olduğunu elbise dolabının arkasında bir albüm bulduğumda öğrenmiştim. O kadife bakışlı güzel kadın hiç de cadıya benzemiyordu.

Bazı geceler, babam penceresiz bir odaya kapatırdı o güzel yüzlü cadıyı. Saçları karayılanlar gibi kıpırdanır, gözleri kırmızı kırmızı parlar, pembe diliyle tıslardı... "Ya gerçekten bir cadıysa, büyü yapıp öldürürse babamı?" Düşlerim donardı korkumdan, yol bulup çıkamadığım karanlıklarda kaybolur, babam ya da odaya kapatılan annem için mi olduğunu bilmeden ağlardım...

Albümden alıp sakladığım fotoğrafı hiç yanımdan ayırmadım... Elim yastığının altında, annemin yüzünü okşardı. Soğuk bir kâğıt parçasından elime bulaşırırdı tenindeki sıcaklık. Başımı yastığa koyduğumda, bir fotoğrafa sığdırılan sevgiyle uykuya dalar annemin saçlarını örtünürdüm.

Aynaya tutulan, yan yanaymış gibi seyredilen bir anne kız fotoğrafı... Haya-
limi ürkütmemek için nefes almadan aynanın başında bekleyişim. Annem gibi
gülmeye çalışan küçük çocuk yüzümde, olgunluğa yakışmayan acemi bir gülüş.
Yine de ayrımına vardığım gülerken ona daha çok benzediğim. Fotoğraftaki
uzun siyah saçlara benzesin diye uzatılan, aynı şekilde taranan saçlarım. Özlem
duyduğum her şey, düşler, masallar, hayaller; yastık altında gizlice okşamala-
rımdan gittikçe silinen fotoğrafın yüzü, gözlerindeki bakış, küçük bir kızın yüre-
ğinde şimdi. Yaşatılması çok daha kolay, yok edilemeyecek kadar içimde, koru-
naklı.

Babamın albümü bulduğunda ki bakışı, annemin cadı olduğunu söylediği za-
manlardakine denkti. Gözlerindeki karanlık öfkeyi, bu sessiz kâğıt parçalarından
ateşe atacak kadar korkmasını bir türlü anlayamamıştım. Çocuk yüreğim, kor-
kunun her rengini tadıp soluksuz beklemişti o gün. Babaannemin ekmek yaptığı

ocağa atılan fotoğraflar, ateşe düşer düşmez köşelerinden tutuşmuş, acı çeker-
miş gibi bükülüp kıvrılmıştı. Hızla ilerleyen kırmızı bir çizgi, arkada incecik bir
kâğıt bırakıp yüzleri, gülüşleri yok etmişti. Mavi alevlere bakarken duyduğum

ses, yanan yüzlerin, tutuşan saçların yakarışydı sanki. İncecik, sıvılı o ses yardım ister gibi azalıp hafifleyerek fotoğraflarla yok olmuştu. Buruşuk, tül gibi, kara bir kâğıt kalmıştı arkada, dokununca kül olan... Bütün albümü saklamayışımın pişmanlığıyla mı ağlamıştım o gün yoksa korkudan mı?

Soğuyan küllerin içinde bulduğum, üst üste geldiği için tamamen yanmayan fotoğraf parçalarından annemin gözlerini, gelinlik ayakkabısını, babamın saçının dalgasını birleştirip bir bütün yapamam da bir defterin arasında yıllarca sakladım.

Büyüdükçe, babam bana bakmaktan neden kaçırıyordu gözlerini? Eve daha çok babam yokken gelen konuklar yüzüme uzun uzun baktıkları halde neden "Annesine ne çok benziyor" diyemiyorlardı? Kapıdan çıkar çıkmaz başlayan konuşmalarında "Anasının bırakıp gittiği zavallı garip kız" mıydım yalnızca? Pembe dilli bir yılan olup yüzlerine tıslamayı çok istediğim, öfke patlamaları, odama kapanıp her şeye ağlama isteği duyduğum, canımı acitan zor yıllarımdı o zamanlar.

Okumaya başlayınca ayırımına vardım ki masallarda hep kötüler ve iyiler vardı. "Bizim masalımızın kötüsü kim? Babama göre annem... Ama annemi bulup soramıyorum; "Babam kötü mü?"

Pamuk Prenses oluyordum düşlerimde, bilerek yiyordum cadının verdiği zehirli elmayı, nasıl olsa beyaz atlı prens öpüp uyandırmayacak mıydı beni? Ama gele gele babam gelip, öfkeyle bağırıyordu. "O cadı, annen; neden yedin verdiği elmayı?" Ormandaki bütün kuşlar uçar, dallar ağaçlara sarılırdı korkudan.

Sonraki yıllarda babamın ağzından kaçırıldığı o acitan cümle "Seni annene veremezdim, alır seni de kendisi gibi yapardı!" "Saçlarımı uzatır, yılanlar mı taktardı tellerine, beraber büyüler yapar, pembe pembe tıslar mıydık çatal dilimizle? Yoksa ne?" Yalnız düşüncemde kalan sessiz sorularım...

Büyüdükçe çocukluk özelemlerime sorular daha çok eklendi. Kimseden annemin neden beni bırakıp gittiğini öğrenemedim. Bütün öykülerde, resimli kitaplarda, şiirlerde; her sarılan kucakta, okşayan elde, açılan bütün kapılarda anneler varken; niçin bir anne kızını bırakıp gider ki?

Liseye başladığım yıl arkadaşımın evinde hayal olmayan, kızını sevgiyle okşayan, ona elbise diken, sahici bir anne gördüm. Elbisenin provasını yaparken imrenen bakışlarımı görünce:

"Sana da elbise dikmemi istersen al kumaşını gel?" dedi.

Hemen sonraki gün albümden kaçırıp sakladığım fotoğraf ve beyaz kumaşla kapısını çaldım. Elimdekileri gösterip

"Bu modeli dikebilir misiniz?"

"Bu eski bir model değil mi? dedi gözlerimdeki ısrarı görünce ekledi.

"Madem bu kadar istiyorsun."

Sonra uzun uzun yüzüme bakarak "Annene çok benziyorsun; o çok güzel bir kadındı" Yıllardır duymak istediğim o cümle... İlk kez "Annene çok benziyorsun" diyen biri... Ona benzediğimin bir başkası tarafından da bilinmesinden duyduğun sevinç...

Bele oturmuş, bebe yakalı, kabarık etekler içinde ben. Okuldan gelir gelmez giyilen, aynanın karşısında dakikalarca seyredilen elbisede benimleydi şimdi annem. Artık aynaya tutulmayan fotoğraf, "Ben annemim, annem ben" cümlesinin getirdiği avunma. Onun görüntüsüyle örtüşen genç kız bedenim... Herkesten saklanan, sanki birileri görürse sihir bozulacak gibi yalnız kendime ayırdığım, kimselerle paylaşmayacağım bir birliktelik. Tam bulmuşken yitirme korkusunun getirdiği ürkek bencillik. Bir sabah babama yakalanıncaya kadar...

Yanan fotoğraflardaki giderek küllenen bakışlar, gece düşlerimdeki yüz­süz gölgeler; yılanların kırmızı gözleri, tıslayan pembe dilleri... Hepsi tek kişideydi. Gür siyah saçlarım, kara gözlerim ve beyaz elbisemle beni gören adamın bakışlarında... Donup kalan, bağırarak buzunu çözen bir adamdı şimdi babam...

"Bu da ne? Çıkart hemen, gözüm görmesin!" diye haykıran sesi, giydiğime uzanan elleri... Yılların hıncını beyaz bir kumaştan mı alacaktı? Elbisemi kurtarmak için çırpınırken yüzümde kocaman bir elin acımasız tokadı. Bağışmalara koşan babaannemin oğlunun avucundan siyah saçlarımı kurtarıırken söyledikleri. *Yapma Selim, anası bitti şimdi kızında mı sıra?* Bu cümleyle yanağımdaki acı, çekilen saçlarımın sızısı birden yok oldu... Duyduklarım yıllardır sorduğum 'neden' sorusuna bir yanıt mıydı? O gün babamın dayaklarının annemin yaşamına örtülüşünü mü öğreniyordum? "Anası bitti kızında mı sıra?" Anası bitti... Günlerce kulaklarımdan gitmeyen, boşluklarda yankılanan, kaybolmayan hep geri gelen bir cümle, "Anası bitti kızında mı sıra?"

O günden sonra babamı kızdıracak davranışlardan kaçınıp babaanneme yaklaştım; ona. "Annem neden gitti?"

"Anlaşamadılar kuzum, boşanıverdiler işte..." Basit bir cümleye sarılıp örtülen bir yanıt... Boşanıverdiler!

Liseyi bitirdiğim yıl; diploma töreninde, arka sıralarda, yüz çizgileri derin, siyah saçlarında gümüş serpintilerle oturan dal gibi ince bir kadın gördüm. Aynadaki yüzümü; tek bir hareketin kaçıracağı, ürkek yüreğinin vuruşu gözlerinde, annemi gördüm.

Kalabalıktan sıyrılıp oturduğu yere gittiğimde, o caddeden karşıya geçmişti bile... Okulun ana kapısından çıkana kadar da gözden kayboldu.

Annem beni unutmamış, yaşamımı izlemiş, bugün burada diploma alacağını bilmiş; kızını görmeye gelmişti. Ben yalnızlığımı aynalarla paylaşırken kim bilir o beni kaç kez izlemiş, belki de kendini göstermeden aynı yerlerde gezinmiştik. Onu gözden kaçıışıma üzülürken "İyi bir anne olsaydı seni bırakıp gitmezdi" kuşkusu içimden silindiği için de sevindim. Artık ne yapar eder onu bulurdum. Demek ki babamın korkusu ancak okul bahçesinde arka sıraya kadar izin vermişti anneme.

Artık tek bir soru vardı içimi kemiren. Neden yalnız dayak mıydı?

Birden elbiseyi diken Serpil Hanım'ın söyledikleri geldi aklıma. *Annen çok güzel bir kadındı.* Kadınmış değil, kadındı demişti. Demek annemi tanıyordu.

Bir demet çiçek alarak evlerine gittim. Dayanamayıp boynuna sarıldım.

"Siz annemi tanıyorsunuz. Ne olur söyleyin, annem beni neden bırakıp gitti?" Kadın saçlarımı okşarken sanki başıma küçücük güvercin kanatları kondu, kalktı. Hıçkırıklarım hafifledi, içimde biriken kimsesizlik havalandı, başımı okşayan kanatlarla uçu gitti...

"Şimdiye kadar bilmedin öyle kalsın kızım, üzülürsün. Oldu bir kere. Sen kendi hayatına bak. Bak ne güzel okuyorsun, meslek edin, kendini kurtar" dedi. Sözleri çok anlamsızdı. Ben bilmeyince üzülüyordum. Kararlılığımı bir kez daha anlayınca, yüzüme fazla bakmadan anlatmaya başladı. O anlattı, ben:

Yetiştirme yurdunun dikişlerini diken annesinin yanında götürdüğü Serpil'in, bahçede tanıdığı kendinden küçük kara saçlı, gözleri hep ağlayacakmış gibi bakan ürkek kızla sınırlı bir arkadaşlığın oyunlarını paylaştığını; o her akşam annesinin elini tutup evlerine dönerken arkasından hüzünle bakan kızın annem olduğunu öğrendim.

Araya giren yıllarla on sekizi dolduran kızın yetiştirme yurdundan gönderilmesini uygun görmeyen, kızla evlenmek için ne gerekiyorsa yapan, ona deli gibi tutkun yurt görevlisi babam olarak çıktı karşıma. Genç kızlığına değin usul duruşların, yalınkat sevgilerin ardından, yaşamının yarım kalan yanını kendini bunca seven adamla tamamlayacağını sanıp mutlanan genç bir kızın düş kırıklıklarında annemin çaresizliğini öğrendim.

"Günyüzü göstermedi annen. Günyüzü diyorum ya, gerçek gündür bahsettiğim. Sokak, çarşı, pazar yasaktı ona. Kendi işe gittiği zaman kontrol etsin diye babaanneni getirtti köyünden. Bütün gün kaynanasının eteğinin dibinde yeşile maviye hasret oturup durdu anneciğın. Perdelerin puslu, camın soğuk yüzünün ardından baktı sokaklara, kuşlara, insanlara, çocuklara. Her şeyi baban alırdı. Giyeceklerini bile.

Biz anneni sokakta göremezdik, bırak sokağı balkona bile çıkamazdı garibim. Bir iki kez baban yokken onu görmeye gittik, sonra o da bitti. Seni doğuracağı zaman doktora götürmeyip annesinin ebelik yapmasını istemişti. Pencereden babaannenin çığlığını duyduk, "Yetişin gelinim ölüyor" diye. Eve doluştuk, anneni o zaman gördük ki, beti benzi solmuş, incecik bir dal. Sen doğunca artık değişir dedi herkes. Eve bir can geldi, ışık, güneş ister dedik. Hiç değişmedi, kıskançlığı daha da arttı... Annenin sana düşkünlüğünü kıskandı bu kez. Kıskançlığı normal değil hastalık gibiydi a kızım. Nasıl bir duygudur anlamadı kimse... Kendi annesi bile onu yola getiremedi. Anneciğın boşanmak istedi. Baban delilendi, "Kızı göremezsin," diye tehditlere başladı. O zaman daha çok dayanamadı seni alıp kaçmak istedi. Başaramadı, bir daha denedi. Gene olmadı. İşte ondan sonra babanın çok dayağını yedi."

O kırılğan, ürkek kadının çocuğıyla kaçmak isterken yakalanıp eve getirilişinde duyduğı korkuyu kendimde yaşadım. Yüzümde patladı tokatlar, baldırlarım tekmelendi, saçlarım koptu, gözüm morardı. Duygularım çok acıdı. Babaanemin cümlesi düştü aklıma yeniden "Annesi yetmedi kızında mı sıra?"

"Bir gece kayboldu. Baban aşığına kaçtı diye iftira attı. Gıyabında dava açtı, boşadı, seni velayetine aldırıp onun yaklaşmasını yasaklattı. Aslında annenin niyeti kendine bir iş bulmak, dönüp seni de almaktı ama ne yazık... Ondan sonra izini kaybettik."

Serpil Teyze'nin izini kaybettik cümlesiyle diploma töreninde gördüğüm; kırılğan gözlerin, cam kırığı bakışlarını anımsadım yeniden. Yaşamımı izleyen bakışlar. Annemin izi kayıp değildi artık.

Dinlediklerim bir masaldı sanki. Hep merak ettiğim masalın kötü kişisini tanıdım. Cam ayakkabıyı giyememiş Sinderella'nın, babamın zehirli elma verdiği Pamuk Prenses'in, kulelere hapsedilen Rapunzel'in aslında annem olduğunu, karayılanların babamın hasta beyninde yaşadığını öğrendim.

Şimdi anneme yeni bir masal yazıyorum, içinde babam olmayan.

Mesela

Banu İmer / Deneme

Düşün, fark et, anla.

İnsan sadece başkalarının mutluluğu için değil, önce kendisi için yaşanır kılmalı hayatı. Şimdi dur ve bana kulak ver. Dünyayı sen kurtarmayacaksın. İade et fazladan üstlendiğin her sorumluluğu. Çok değişti, demelerinden korkma. Başkalarının düzen sağlayıcısı değilsin sen. Kendine ait keşfedeceğin koca bir dünya var. Hadi, bir yerden başla.

Mesela bir ilişkin varsa o ne severse yapıp sırf onunla geçirdiğin dakikaların hürmetine pervane olma etrafında. Kaybederim korkusuyla bağlı olmayı, bağımlı olmayla karıştırma. Sonra da tüm yaptıklarının karşılığını "sınırsız sevgi, ilgi" olarak tahsil etmeye kalkma. Mutsuz olursun. "Biz" olmayı "ben" olmaya tercih eden kişileri kat hayatına. Gerçek sevginin kollarında yaşa.

Mesela bir eşin varsa hayat mücadelesi içinde köreldiyse bir şeyler geçen yıllar içinde varlığını unuttuğun duyguları anımsa. Onu ne kadar da sevdiğini, yanındayken nasıl da mutlu olduğunu... Ekmeden biçemeyeceğini bil. Hep "O değişsin." diye düşünme, kendi payına düşeni de anla.

Mesela hayatı olduğu gibi kabul et. Suyun akışını değiştirmeye çalışacağına suyla bir ol, akıp git. Hayatın sunabileceklerinin senin hayal edebileceklerinden

fazla olduğuna inan. Geleceğim ne olacak, diye boşuna endişelenme. Gülebildiğin kadar gül her fırsatta.

Mesela içinden geldiği gibi yaşa hayatı, tadını çıkara çıkara. Kim, ne dermiş umurunda olmasın. Hayatını başkalarının düşüncelerine, yorumlarına göre yaşarsan hep onların yolundan gidersin. Senin ne işin var o yollarda? Senin yolların başka.

Mesela bazen atacaksın boşa öyle gideceksin. Şöyle olsaydı böyle olurdu diye aklından bile geçirmeyeceksin. Hayatında yolunda gitmeyen bir şeyler mi var? Şikâyetçi misin yaşadıklarından? O zaman vazgeçeceksin! Alışkanlıklarından, düşünce kalıplarından, bağımlılıklarından... İlla benim dediğim, diye zorlamayacaksın hayatı. Biraz da oluruna bırakmanın keyfini süreceksin. Tutkulu bir taraftar gibi büyük zaferlerde de gözünü yaşartan hezimetlerde de vazgeçmeyeceksin yaşamaktan, sevmekten, umut etmekten... Çünkü hayat boşa yaşamak için fazla uzun, mutlu olmak için çok kısa.

Mesela gülmek için mutlu olmayı, sevmek için sevmeyi bekleme. Kıymet bilmek için kaybetmeyi, içten bir şükür için yokluğu... Doğan her yeni günde seni bekleyen fırsatlara kucak aç. Hemen şimdi yaşamında olağanüstü bir değişiklik yaratmak ya da yaşamının herhangi bir alanını iyileştirmek için kendine şans ver.

Mesela ikinci bir hayatın yok ki geçmişin yükü, geleceğin endişesi diyerek tüketebileceğin bir yaşamın olsun. Anı yakala, boş ver her şeye. Merak etme, sen boş verdin diye durmayacak dünya. Sadece bugün var hayatta. Anda kal. Mutluluğu yaşa.

Mesela niyet ettiklerin olsun istiyorsan sahip olamadıklarına üzülme bırak. Huzur dolu bir yaşam istiyorsan hayatı kontrol etmeyi bırak. Sevilmek istiyorsan beklenti içinde yaşamayı bırak. Başarılı olmak istiyorsan başkalarına göre hareket etmeyi bırak. Mutlu aşkı yaşamak istiyorsan yalnızlıktan korkmayı bırak. Mutluluk istiyorsan ayağına gelmesini beklemeyi bırak. Bırak ki istediklerin kolayca olsun, hayat sana cömert davransın.

Mesela küçük bir çocuğun gözleriyle bak dünyaya, merak ve hayranlıkla. Güneşi, denizi ya da bir böceği ilk kez görüyormuşsun gibi heyecan duy. Yaşayacaksan yüreğinle yaşa. Yüreğinle yaşadığında hayatın farkında olursun. Sevdiğin yerlerde, zevk aldığın işleri yaparken bulursun kendini. Güzel sohbetlerde hoş insanlar olur yanında. Yüreği ile yaşamak özgürlüktür aslında.

Mesela kendini gereksiz yere, gereksiz insanlar için yorarsan en değerlinin sadece kendin olduğunu gayet gereksiz bir acıyla anlarsın; yapma.

Mesela çok sev bu hayatta, sevmekten hiç korkma. En çok da kendini sev günahlarınla, sevaplarınla. Sev ki başkaları seni sevsin diye çırpınıp durma. Değer görmek, sevmek istiyorsan anahtarın sende olduğunu hatırla.

Mesela...

Zaman Kullanma Denen Disiplin

Fazıl Alasya / Deneme

Zaman sanki avucumuzda bir kor ateştir. Onu tutmak, hele kontrol etmek çok zordur. Dikkatli kullanmazsanız zaman uçar gider ve pişmanlıklar başlar. Hâlbuki biraz durup düşünürsek, geçmişini değiştiremeyiz. Hatalarımız ve pişmanlıklarımız bize ancak tecrübe getirir, geçmişini geri getirmez. Geleceği ise bilemeyiz, o belirsizdir. O halde elimizde kalan, kor ateş dediğimiz zamandır. Yani, "Anı yaşamak" tır. William Penn, anı yaşamak konusunda güzel söylemiş: "Bu dünyadan bir kez geçeceğime inanıyorum, eğer gösterebileceğim herhangi bir davranış, ya da yapabileceğim bir iyilik varsa, şimdi yapmalıyım. Çünkü bu yolun dönüşü yok."

Gelin isterseniz, şu zaman dediğimiz kor ateşi/hazineyi biraz kurcalayalım. Türk toplumu genellikle zamanı iyi kullanmayı sevmez. Yapacağımız işleri önceden planlamayız, ona bitiş zamanı koymayız, hadi halk ağzıyla söyleyelim "kafamıza göre takılırız". Ama bu boş vermişliğimiz sonucu para, emek ve zaman kaybederiz. Üstüne de, mahcup ve pişman oluruz.

Zaman kullanmayı, Amerikalılar "timing" olarak adlandırırılar. Hayatlarında zamanlama hep hâkimdir. Bu konuda çok güzel bir dersi askerliğimi yaparken

almıştım. 1975 Eylül ayındaki NATO tatbikatlarına Türk, Belçika, Amerikan, İngiliz ve Alman birliklerine komuta eden Belçikalı tümgeneralin tercüman subayı olarak katılmıştım. Trakya'daki birlikleri helikopterle denetleyecektik ve ben de generalle uçacaktım. İlk gün uçuş saati bana sabah 09.18 olarak bildirildiğinde, bu kadar da dakika detaylı saat olamaz diye gülümsemiştim. Ancak saat 09.18' de helikopter pervaneleri dönmeye başladığında ben hala çadırımdaydım ve daha botlarımı giymemiştim bile. Kızgın bakışlarla, uzaktan kolundaki saati bana gösteren emir subayı beni utandırmıştı. Ondan sonra dikkat ettim, birlikte yaptığımız tüm uçuşlardaki küsuratlı saatler hiç sektirmeden uygulanıyordu. Bu olay bana büyük ders olmuştu. Öyle ki, hayatımda verdiğim randevu ve yaptığım planlamalara o günden sonra özen etmeye başlamıştım.

Bizler her şeyde olduğu gibi, zaman planlamasında da batıyı örnek alırız. Hâlbuki bizim içimizden biri olan Mehmet Akif'in prensiplerinden birisinin zamanlama/timing olduğunu bilmeyiz. Dostlarının "üstat" dediği, İstiklal Marşımızın yazarı Mehmet Akif verdiği sözü tutmak ve randevularına dakik olmakla ünlüdür. Bir gün yakın dostu Mithat Cemal Kuntay'ın Beylerbeyi'ndeki evinde akşam saat beşte buluşmak üzere sözleşirler. Aksi gibi o gün hava çok kötüdür ve müthiş yağmur vardır. Eşi Akif'i salmak istemez, ama üstat randevum var diye Fatihteki evinden Beşiktaş'a yayan gitmek zorunda kalır. Üstelik bir paltosu bile yoktur. Beşiktaş'ta zor bela bir motor bulabilen Akif Beylerbeyi'ne vardığı sırada, Mithat Cemal eşine, bu havada Akif'in gelemeyeceğini söyleyerek yandaki kahveye geçmiştir. Saat tam beşte kapı çalıp, karşısında sırlıklam üstadı gören Mithat Cemal'in eşi şaşkınlıktan ne yapacağını bilemez. "Mithat nerede" diye soran ve "kahvede üstat, hemen çağırayım" cevabını alan Akif, hiç durmaz, aynı kötü havada evine geri döner. O günden sonra Akif, Mithat Cemal ile altı ay küs kalır. Bu olay da hayatımda dönüm noktası olmuştur.

Yukarıda zaman disiplini için iki çarpıcı örnek verdik. Ancak, zaman kullanmanın şüphesiz teknikleri de vardır. Öğrencilikte veya İş hayatındaki çalışma düzeninde mutlaka "Zaman Yönetimi" gereklidir. Günümüzdeki hızlı yaşam temposunda 24 saatin yetmediğinden şikâyetçi oluruz çoğu zaman. Bu konuda Fransız yazar Jean de Bruyere "Zamanlarını en kötü şekilde kullananlar, zamanın kısalığından en çok şikâyet edenlerdir" derken bir doğruyu vurgulamaktadır.

Zaman yönetiminin etkili metotlarını aşağıdaki gibi sıralamak mümkündür:

1-Programlı olmak: Yapacağınız işleri önceden planlayın, belli gecikme payı da ekleyin. Sonra da mutlaka plana sadık kalın. (1)

2-Ertelemeyin: Planladığınız işlere zaman koyduysanız, tam vaktinde yapın. Ertelemek kendini kandırmak ve zehirlemektir. Tam bu noktada "Kararsızlık" konusuna da değinmeden geçmeyeceğim. İnsanın hayatındaki en kötü alışkanlıklardan birisidir kararsızlık. Karar vermenin iyisi kötüsü olmaz, o ancak kararı uyguladıktan sonra değerlendirilebilir. Eğer verdiğiniz karara dönüp bakarsanız, önünüzde geleni göremezsiniz. Bir Anonim Söz der ki "En büyük zaman hırsızlığı kararsızlıktır." (2)

3-Kendinizi Tanıyın: Zamanı iyi yönetmek için, yeteneklerimizi iyi bilmeliyiz. Hangi konularda kuvvetli veya zayıf olduğumuzun analizini iyi yapmalıyız.

4-Boşa geçen zamanı akıllıca kullanmak: Aslında "boş zaman" diye bir şey yoktur, sadece "boşa geçen zaman" vardır. Elimizde olmayan bekleme anlarını (bankada sıra beklerken, seyahat ederken, plajda dinlenirken vs.) bazı işlerimizi halletmek için fırsat olarak değerlendirebiliriz.

5-Uyumak için ne az ne de fazla zaman ayırmalı: Zamanı verimli kullanmak için uykudan aşırı feragat etmemeli. Tersine, "Garfield" sıfatı yiyecek kadar da uykuya düşkün olmamalı.

6-Mola vermemek gibi hata yapmamalı: "Zaman Hamalı" olmayın. Aşırı çalışmak beceri değil, verimli çalışmak beceridir. Gerektiğinde mola verip enerji toplamasını bilmek gerekir.

7-Önceliklerinizi iyi tespit edin: Elinizde yapacak işler listesi varsa, o gün en acil olanları öne çekmesini bilin ve mutlaka yapın. Bu şekilde zor ama öncelikli olanı bitirmiş olduğunuz için özgüveniniz de artacaktır.

SON SÖZ: Dostlar ve özellikle Gençler, zaman denen acımasız aktörün sizi kullanmasına izin vermeyin. Siz onu yönetin.

Kaynaklar :

1) www.paratic.com – Nesrin Zaman – Zamanı Etkin Kullanma Yolları

2) *Bünyamin Halaç- Bir Umut Var – S.167- İkinci Adam Yayınları – Mayıs 2022*

Bir Tutam Canım Kaldı Senin İçin İstanbul

Fazıl Alasya /Şiir

Sevda var dedin dar yollarında Boğazın
Elimde büyüteç izini sürdürüm âşıkların
Belki dinlerim umuduyla erguvan kokulu şarkıları
Uzattım kulağımı ut ve gitar seslerine
Ah, ne olurdu şimdilerde sonbahar
Yapraklarına dönüşmeseydi İstanbul sokakları

Simitleri rüşvet sayıp, martıları seferber ettim,
Ki bulutlardan süzülüp bulsunlar en derin aşkları
Ben mi Mecnun'um Leyla arayışında,
Yoksa martılar mı bencil çıktı.
Of, yakamı bırakmaz bu İstanbul
Yanıdaysam çarpar, hasretsem yakar

Aradım derin sırları minarelerde, yedi tepede, Kız Kulesi'nde
Fısıldadılar kulağıma,
"sen esas güneş batışında izle" diye bu altın silueti
Kulak verdim hala var mı Topkapı Sarayı'ndan sesler
Ya da hangi terazide tartmalı Kalamış'ta kalan huzuru...

Sonunda yoruldum soluksuz
Bin perde araladım, yine de bulamadım sırrını bu aziz şehrin
Yetmez artık sayıkladığım rüyalar ve yazdığım şiirler,
Bir tutam canım kaldı senin için, onu da ister misin İstanbul

Şiir Yaşanırsa

Ümran Erol / Şiir

İçinde şiir taşıyan kadınlar;
Bir sese, bir bakışa sarılacak,
Bir güzelliğe aldanacak kadar,
Temizdir gönül gözleri.
Kalbinin renginde yaşar sevmeyi,
Koparmadan, örselemeden.

Kitaplar suskun, kitaplar kilitli olunca;
Deniz geçer akıllarından,
Umut yeşiliyle bezeli, düşler geçer,
Duyulmadık türküler yakar kendilerine.
Aklında kalan yüzü özlerken,
Gönüllerindeki karı kürürler.

Uyusun biraz daha, çiçeklerin tomurcukları,
Uyanıp açacak elbet.
Güneş üleşince hasretlikleri,
Şimdi karanlığım da yok, belleğimde yok.
Nerde kaldı sesi kalplerimizin?
Ancak sabrı öğrenebildik.
Bir de ısıtmayacağını denizin dalgalarının

...

Yüzüklerin Efendisi, Yaratıcılık Ve Yeni Zelanda

A.Handan Armağan / Anı

Uzun bir yolculuktan yeni döndüm. Bir sürü anı, bir sürü yeni izlenimle...

Her gittiğim yer ayrı etkiliyor beni. Sanki görünce daha iyi anlıyorum. Okuduklarım anlam kazanıyor, ete kemiğe bürünüyor.

Üstelik görme süremin kısıtlılığının da farkındayım. Acaba bakmaktan görme aşamasına geçebildim mi? Bu kısmını bir yana bırakıyorum... Kendi sübjektifliğimde aktaracağım her şeyi.

Yeni Zelanda, Avustralya ve Tazmanya'yı içeren yolculuğumda, bu bölgelerin inanılmaz çeşitlilik ve farklılıktaki doğasıyla tanıştım kısmen. Öyle çok yer, öyle çok bitki, hayvan, jeolojik oluşum vardı ki keşfedilecek, bazılarıyla gıyaben tanışabildiğimi söylemem gerek.

Yeni Zelanda, 35 yanardağ ile dünyanın en çok yanardağını aynı anda bünyesinde barındırıyor. Bunlardan biri hala aktif ve yanardağı görmek için helikopter kiralamanız öneriliyor. Bu yanardağı göremedim ama Yüzüklerin Efendisi filminin çekildiği pek çok sahneyi içeren jeotermal oluşumları görme şansım oldu.

Yüzüklerin Efendisi filmini izlediğimde, görüntüler bana akıl almaz gelmişti. Böylesi bir dünya nasıl hayal edilebilirdi? Ne muhteşem bir yaratıcılıktı bu, öncelikle yazarı Tolkien ve onun tasvirlerini perdeye aktarabilen Yeni Zelanda'lı yönetmen Peter Jackson bakımından!

Oysa Yeni Zelanda'da, film setlerinin kurulduğu yerleri görünce, - hakkını yemek istemem ama - Peter Jackson'ın işinin pek de zor olmadığını düşündüm. Çünkü yerküre zaten fokur fokur kaynıyor, sülfürler her yerde, lavlarla birlikte oluşmuş ağaçlar, tropik bitki örtüsü de cabası...

Bana inanılmaz geldi gördüğümde bile! Ateş ve yağmur ormanı, yani Su!

Nasıl olabilir, her ikisi bir arada, iç içe, uyumlu ve birbirini besleyerek var olabilir? Bu nasıl bir doğal dengedir ya da adına her ne deniyorsa?

Bu çok özel coğrafya, tahakküm altına alınamayacak doğası ile insanlara yaşam zorlukları da getiriyor elbette, depremler, lavlar, fırtınalar... Belki de doğanın bu halinin verdiği esinle, Yeni Zelanda'da pek çok aşırı uçta spor faaliyeti bulmak mümkün. Zorp adı verilen plastik topların içine girip, tepeden aşağıya yuvarlanmaktan tutun da, bungee jumping, rafting gibi doğayla birlikte yapılan aktiviteler oldukça popüler. Hatta bu aktiviteleri doğayla da sınırlandırmayıp, köprüye tırmanmak vb ile de genişletmişler.

Kim bilir, belki de aşırı adrenalin yüklenen bu sporlarla, doğanın sertliğinin gerektirdiği sağlamlığı elde ediyorlardır!

Gerçi bu sporları yapmaya ihtiyaç duyanlar, bölgenin yerlisi olan Maoriler değil. Birleşik Krallık'ın bir parçası olarak yaşamaya gelen sonraki yerleşimciler.

Bu özel coğrafyayı korumak için ise gerçekten ciddi bir emek harcadıklarına tanık oldum. En azından kendi ülkemdeki duruma göre bakarsam, doğaya sahip çıkmaları çok etkileyici geldi bana.

Yeni Zelanda'ya girerken, hayvan, bitki, gıda, toprak kısıntısı vs gibi herhangi bir kalıntı taşımadığınızdan mutlaka emin oluyorlar. Çantanızda unutulmuş bir adet elma, 400 Yeni Zelanda Doları gümrük cezasına tabii. Yani yanınızda kesinlikle hiçbir gıda maddesi, bitki vs bulunduramazsınız.

Başlangıçtaki sorgulamalar ve kontroller, bir Türk insanı olarak bana biraz fazla gelmiş olsa da, doğal parkları ziyaret ederken, hassasiyetlerini daha iyi anladım. Öyle abartmışlar ki korumacılıklarını, doğal parkın içinde dahi bölmeler oluşturmuşlar...

Parklarda çalışanların doğaya olan sevgilerine ne demeli! Elinde kertenkeleye benzeyen Yeni Zelanda'ya özgü bir hayvanı tutup, sevgiyle okşayan park görevlileri, ziyaretçilere gördükleri hayvanların (kaolanın, wombatın, tazmanya canavarının, kiwinin, kangurunun ve daha çok sayıda farklı türün) tüm özelliklerini aktarabilmek için canla başla tanıtım yapan genç insanlar, gördüklerimi daha anlamlı kıldı. Her biri, sanki orada çalışan değil de, o hayvanların ve bitki örtüsünün bir parçasıydı. Mutluluk ve aşkla yaptıkları açıklamalar çok hoştu.

Ne güzel yaşanan yere aşkla bağlanmak ve sahip çıkmak... Bu düşüncelerle kaldım onları izlerken. Ne kadar aşkla bağlıyız bitkilerimize, hayvanlarımıza, yaşadığımız coğrafyanın "kendine özgü" dokusuna! Doğaya saygılı yaşamadığımızı biliyordum ama bu kadar hoyratça davrandığımızı fark etmemişim.

Yanlış anlamayın, hidro elektrik santraller, betonlaşmalar, kesilen ağaçlar, üçüncü köprüler, toplu dev konutlar, kirletilen denizlerimiz, sular altında bırakılan antik kentlerimiz, vs vs vs, bunların farkındayım. Farkında olmadığım, bunlara tepki gösterdiği halde, apartmanın bahçesine bir ağaç eklemeyen, var olanı manzarasını bozduğu için kesen, balkonlarını çiçeklerle donatmayan sıradan hallerimizin; aslında bu hoyratlığın önemli bir parçası olduğunu yeterince görmemiş olmam...

Daha ötesi, yakın çevremizdeki ağaçla, bitkiyle, kuşla, böcekle, hayvanla gerçek bir iletişim içinde olabilme halinden söz ediyorum... Yaşadığımız çevredeki aksesuarlar olmaktan öte, varlıklarının gerçekten farkında olmaktan...

Alacağımız epey yollar var buradan bakınca, dileğim bu yola çıkanların yarattığı ivmenin hepimizi hızlandırması.

Şimdilik burada noktalamak istiyorum gördüklerimi. İçinde galaksi barındıran mağara ile dinozorun kuzeni "tuatara"dan ayrı bir yazıda söz edeceğim.

En Kısa Yurt Dışı Seyahatim

Turgut Denker / Anı

Yurt dışı seyahatleri genellikle kendinize hazırladığınız programları alt üst etmek için idealdirler. Bu sefer, bir istisna olmayacaktı elbette. Sevgili müşterimiz toplantı için 22 Şubat pazartesi gününü seçmekle ustalığını gösterdi. Hâlbuki 21 Şubat Pazar günü, yakın mesafedeki akrabaları da toplayarak şahsımın yaş gününü kutlamak üzere plan yapmıştık. Hani derler “ Kader ağlarını örmüştü”, işte öyle oldu.

Mart ayının ilk haftası için program yapmış olmamız, onları ilgilendirmemişti. Bu ısrarlı tutumlarını da 15 Şubat gibi geç bir tarihte yapınca, araya giren vize işlemini hızlandırmak için, Genel Müdürümüzün tanıdığı bir acente kanalı ile vize işlemini sonuçlandırmaya çalıştık.

Pasaportun gitmesi, gelmesi, bilet derken hafta sonu geldi ve çaresiz çantayı toplayıp, aile efradı ile öpüşüp koklaşıp, yaş günüm olan o pazar sabahı İstanbul üzerinden Moskova'ya gitmek üzere evden çıktım.

Gün ağarmadan yol için evden ilk çıkışım değildi elbet ama nedense ayaklarımın pek gidesi yoktu bu sefer. O yüzden olsa gerek, uçaktaki ikramları her zaman yaptığımın aksine biraz iştahsız tükettim. İstanbul inişi sorunsuz, Dış Hatlara geçiş sorunsuz oldu ve binış kartı alırken arzum hilafına bana ortalarda bir yer vermeye kalkıştılar. Benim aksime ortalarda oturmak isteyen bir yolcu sayesinde, en arka sırada C koltuğunu alabildim.

Bu ısrar neden mi yapıldı? Cevap basit, servis noktasına yakın olmak. Böylece herkes talebinin kendisine ulaşmasını beklerken, ben koltuğumda sağdan arkama dönüp, ricamın derhal yerine getirilmesini sağlayabilecektim. Uçuş saati itibarı ile bizi yolculuk sırasında besleyecekleri kesin olsa da, iştahımı kesecek bir gıda maddesi bulabilmek için kısa bir tur yapıp, hamburger için erken olduğuna karar verip ırice bir tostu mideye indirdim.

Misafir eli boş gitmez. Biraz dolaşip, görüşeceğim beylerin keyfine uygun bir şeyler aldıktan sonra, huzur içinde uçağa çağırılmalarını beklemeye başladım. En arkaya gideceğim için, önce binenlerden olmam gerekiyordu ve bu gereklilik için uygun bir konumda çağırılı beklemeye başladım. Bekleyişim, karşılığını aldı. Uçak kapısından geçecek üçüncü kişi olmayı başarmıştım.

Koltuğuma kurulup, kabin ekibinin kalkış hazırlığını bitirmesini sabırla bekledim. Kalktı, kemer ışıkları söndü ve ekip hızla hazırlık yapmak için yerini aldı. Evet, ilk talebimi iletebilirdim artık. Kabin ekibinin hanımları servis arabalarını hazırlamak için hummalı bir faaliyet içine girmişken, ekibin hemcinsim olanı da su ve benzeri ilk talepleri karşılamak için koridorda koşuşturuyordu.

İşte şimdi zamandı. Arkaya doğru ilerlerken göz göze geldik ve inanmayacakınız ama anladı. Bana eliyle, geliyorum anlamında bir işaret yaptıktan sonra, yanımdan geçip servis bölümüne girdi. Çok değil birkaç dakika sonra içine su ve buzu da ilave edilmiş üzüm suyu, atıştırılacaklarla birlikte önümdeki servis masasının üzerindeydi. Birazdan ilave sıcak bir şeyler de vereceğini söyleyip önlere doğru ilerledi. Belli olmuştu, uçakta benden başka üzüm suyu seven birileri daha vardı.

Salimen Moskova'nın hala adını doğru söyleyemediğim havalimanına iniş yaptık. Çıkış, iniş kadar kolay olmayacaktı. Acelem olmadığı için de sorun yoktu. Karşılama geleceklere için ulaşım sorunum da yoktu. Bilmediğim şey ise, başka daha önemli sorunlarım olduğuydu.

Camın arkasındaki görevliye pasaportunu veren son kişi oldum. Arkamda bizim uçaktan kimse yoktu. Görevli, ilgili sayfayı açtı, bir bana bir fotoğrafa baktı, bilgisayarına bir şey yazdı ve aldığı cevabı beğenmedi. Adamcağızın yüz ifadesinden, sınırda yakalanmış casus gibi bir duyguya kapıldım. Pasaportum elinde olarak, kabinden çıktı ve az sonra yanında rütbesi daha yüksek biriyle geri geldi.

İki görevli beni yandaki diğer kapıdan alıp, ileride bekleyen ve bana tanıdık gelen üç kişinin yanına götürdüler. Tanıdık gelmeleri doğaldı çünkü gelirken aynı uçaktaydık. Onların pasaportları da görevlinin elindeydi. Lütfedip durumu bize "kısaca" açıkladılar. Rusya sınırlarından geçemeyecektik. Nedenini söylemediler. THY ile temasa geçip, dönüş için bizi almaya yerleri olup olmadığını, yer yoksa da bir sonraki uçuşa kadar havalimanında gümrük bölgesinde bekleyeceğimizi açıklayıp, bizi orada iki silahlı üniformalının yanında bırakıp gittiler.

Uçakta yer olması için dua etmekten başka çaremiz kalmamıştı. Dualarımızın kabul gördüğünü söylemek üzere yanımıza gelen kadın görevliye, bir cesaret, kapıda beni bekleyen olduğunu ve durumumu bildirmem mümkün olur mu diye sordum. Nasıl olduysa, beraber gidip bu durumu haber vermeyi kabul etti. Uçak kalkışına az bir zaman kaldığını ve acele etmemiz gerektiğini de eklemeyi ihmal etmedi.

Hızlı adımlarla gidip artık benden ümidini kesmek üzere olan karşılayıcıma durumu anlatıp, aynı hızla geri döndük. Bu kısa yürüyüş sırasında da neler olduğunu öğrenme fırsatı buldum. Ben ve diğer üç kişinin vizesi için aracılık yapan

acentenin bu aracılık lisansı iptal edilmiş, dolayısı ile vizemiz geçerli kabul edilmiyormuş. İyi de, pasaportlarımıza vizeyi basan Konsolosluk bahse konu acente tarafından gelen talepleri hangi bilgi ve yetki ile kabul etmiş sorusuna ise, bizim sorunumuz değil, cevabından başka bir bilgi alamadım.

Bizi bekleyen diğer üç kişi, karşıdan el sallayıp çabuk olmamızı işaret edince, hızlandık. Neredeyse uçağı kaçıracakmışız. Olabilecek en hızlı şekilde bizi uçağın kapısına getirip, kapıda bizi bekleyen görevli aracılığı ile pasaportlarımızı teslim ettiler. Kabin ekibinin sıcak karşılaması sonrası, yer bulmak için koridora ilerledim. Kalkışta oluşan gecikmeden bizi sorumlu tutan yolcular ise aynı sıcaklıkla bakmıyorlardı bize. Serviste kusur etmeyen kabin görevlisi dostum, en arka sıradaki C koltuğunun beni beklediğini söyleyince, rahatladım.

Yerime oturup, kemerimi bağladım. Bu sefer solumda kimse oturmuyordu. Gerekli anonslar yapıldı ve kalktık. Kıdemli yolcu olmanın avantajı ile hemen taleplerimi iletmek için ekibe döndüm ama gelirken ön koltuklarda oturan üç beyefendi ile birlikte stoktaki üzüm sularını bitirdiğimiz söylendi. Bu cevap üzücü olabilirdi. Ama bilmedikleri bir şey vardı. Gelirken aldığım hediyelik dört şişe hala bendeydi. Hatta yanında uygun kadehlerde vardı.

Şişenin birini ve bir kadehi onlara verip, gerekli işlemler için ricamı ilettim. Az sonra servis masamın üzeri biraz çilingir sofrasını andırır hale gelmişti ama sorun yoktu. En arka sıranın avantajı da buydu zaten. Kimse dönüp arkada ne var diye bakmıyor.

Sorunsuz bir yolculuk ile bizleri İstanbul'a getirdiler. Aksilik daha bitmemişti. Dört adet iade yolcu olduğu bildirildiğinden, bu sefer de kendi polisimizin karşılamasına maruz kalmıştık. Pasaportlarımızı didiklediler, kimiz neyiz, oralarda ne işimiz var sorularından sonra da, pasaportlarımızın çıkış ve giriş kaşelerinin üzerine, itirazlarımıza rağmen, "İptal" kaşesi basıp elimize tutuşturdular.

Bu durum, Rusların pasaport vize sayfasına vurdukları "Rejected" ifadesi ile birleşince, bu pasaport ile hiçbir yerden vize almam mümkün olmayacaktı. Gerçi üç sayfası kalmıştı ama eski vizeler için gösterge olamazdı artık. Yenisi alınacaktı çaresiz. Bu sorun için zamanım olacaktı.

Şimdi, tez zamanda İzmir'e uçmak için koşturma zamanıydı. Şansım varmış, inişten kısa bir zaman sonra kalkacak uçağı yetişebildim. Tabii bensiz pastamı yemeye gelmiş olanlara da güzel bir sürpriz olmuştu bu eve dönüş. Evdekilerin alkışları ve sevgi gösterileri içinde beni beklemeyen pastamın mumlarını da üfleme fırsatını yakalamış oldum böylece.

Bu hikâyenin sonrası da var elbette ama o da bana kalsın müsaadenizle.

Erkendi

Semra Bakan / Şiir

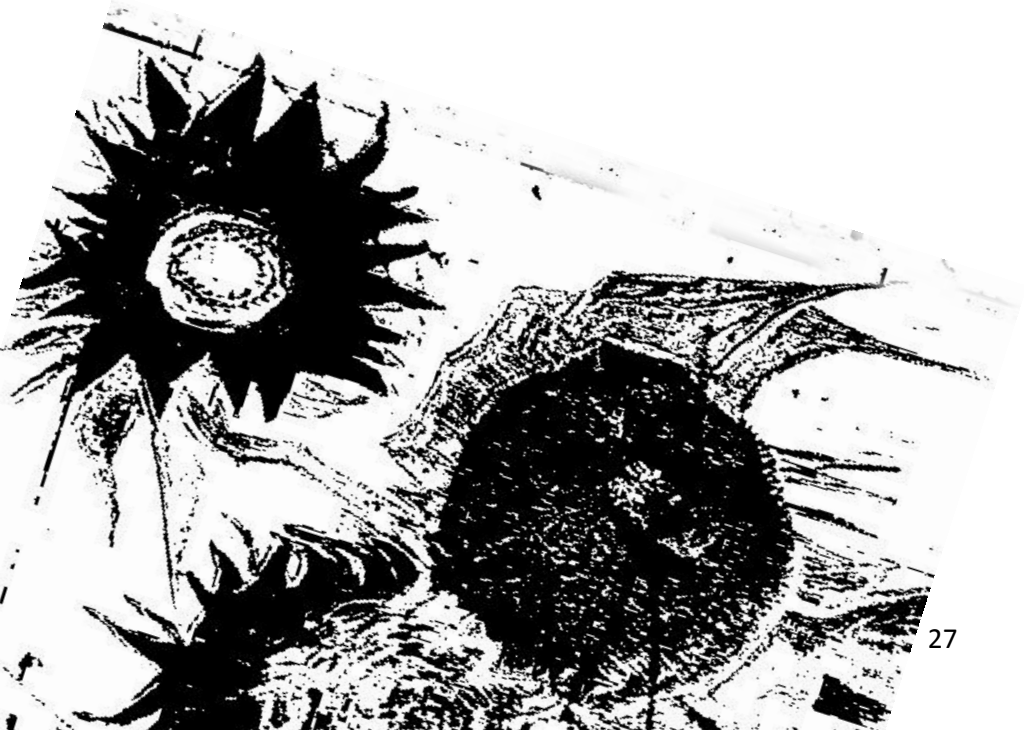
Anlamsız yüzlerce heceyle
En ıssız karanlıklara
Korkak kediler gibi düşmüşüm
Tedirgin, düşünceli
Ne olacak şimdi heyecanı göğsümdeki
Saat 10
Tuhaf bir parkta
Sokak lambaları aydınlatıyor suretimi

Merdivenleri çıkarken buluyorum kendimi
Korkmuşumdur belki biraz
Belki de biraz ihmal etmişimdir yüreğimi
Sonra
Bir telefon sesi
Sensindir diye açarken buluyorum kendimi
Acil diyor arayan
Kulağımda
Damlayan gözyaşlarının sesi

Elâlemin arabasına binerken buluyorum kendimi
İniyorum doğduğum evin kapısında
Adımlarım korkak benden çok daha korkak
Ağlamaklı bir cesaret
Koşarken buluyorum kendimi
Kapıdayım
Karşımda onlarca sima
Yoksun aralarında

Donmuş kalmış buluyorum herkesi
Yaşamaya gücü yok sanki kimsenin
Anneme bakıyorum o da bana
Kan kırmızı gözleri
O gözlerde görüyorum
Yaşamaktan vazgeçtiğini
Bir çarşafın altında buluyorum seni
Buz gibi

Çivilenmiş kalmış gözlerle
Anlatıyorlar olanı biteni
O güçlü adama
Yakıştıramıyorum hiç bir hikâyeyi
Bir yudum su ile
Bastırmaya çalışırken buluyorum öfkemi
Erkendi diyorum
Birine o kanatların bu kadar yakışması için çok erkendi
Ardından aylarca
Kendi kendime konuşuyorken buluyorum kendimi

İki Yol Arası

Gonca Dolu / Şiir

Gözlerin içinde eritiyor beni çürüten karartı
İki yön arası bocalayan kıvılcım
Ayrılığın mezarı

Sabah öpüşünde doğumun
Yitik yıldızda yüzünü gizleyen ölüm gerçeğiyim

Kazırken duvarları korku
Saçlarının ömrünü
Ve ürkmüş nefesini öpen
Ölümcüllüğün sabırsız bekçisiydi

Kibirli göğün yolunda
Koruyamadım
Ellerime uzanan eller
Hüzün tohumu sardı
Delik deşik uykudaki bedeni

Bir rüzgâr esintisi
Bir kuşun inleyen yankısı mı
İki yol arası

Yıkayın beni
Bu yamalı gecede
Yıkayın dalgaların sesiyle
Kar uğultusuyla birlikte

Esir kalbimdeki kurumuş hayaller
Bağırıyor
İnanın bana ne olur

Kanıyla ağzıma dolan ecel
Kıyısız deryanın yalancı aydınlığına çağır
Tenimi kokumu seni ve bir de beni

Ayrılık

İbrahim Akel / Şiirler

X

Ağır aksak adımlayıp,
Gözün gördüğü ilk açıklığa,
Buz gibi ter sırtında,
Yüzün gözün alev alev
Kendini ve her şeyini alıp,
Tek nefeste ayrılık.
Öyle koşarak değil...

X

Belki yokuşu değil
İniş seçtim de hata ettim
Belki de ayaklarımın altından yağ gibi akıp giden yollar aldattı beni
Ondan kayboldum...
Sense hiç vazgeçmedin
Ne benden ne de iniş çıkışlı yollarımdan
Hatta bazen sırf yokuşlarımdan

Aşk'a Doğru

Fatma Elvin Öztürk / Şiir

Bir geminin güvertesinde
Hangi gemi mühim değil
De ki yola doğru
De ki aşka doğru

Yol verirken sular
Çocuklar mı daha mutlu
Martılara simit atmaktan
Yoksa anaları mı?

Yüzde bir gülümseme
Kimin ki kimden alaca belli değil
Çocukluk mu özenilen?
Yoksa çocukça bir duygu mu gizlenen?

Yılların arkasındaki özlemler
Fısıldıyor denize doğru
Benlik kahkahalara yoldaş
Uzaklaşıyor dalgalarda
Peki çocuk mu daha mutlu?
Yoksa çocuklaşan anası mı?

Bir Heves

Doğu Topbaş / Şiir

Eğer gidersen
O yok olup giden
Gemilerdeki insanların yalnızlığını al yanına
Kapıl onlarla birlikte dalgalara
Ve gözyaşlarından
Bir deniz hayal et
Ve kayboluşum gelsin aklına
Sabaha karşı çıkıp güverteye
Bırak kendini karanlığın içine
Bekleme Güneş'in doğuşunu
Gecenin içinde bile
Gökkuşğunun rengârenk olduğunu fark et
Ve soğuk ıslak kamaranda
Elinde o eskimiş kitaplara
Benim de adımın geçtiği cümleler serpiştir
Ve çıktığında karaya
Çakıl taşlarına yürü
Kırık dökük anılar gibi
Acıtsınlar canını
Belki aklına gelirim
Bir heves

Gelip Gitmek

Özkan Fidan / Şiir

Sonuçta
Öldük işte, diye
Yazamayacağız ya,
Yanarsam
Ona yanarım...
Tanıdık tanımadık
Hizaya geçer,
Helal eder hakkını,
Ne hakkı varsa,
Ne kadar tanıdıksa...
Üç gün geçer, beş gün
Gelir geçer, geçer gelir,
Sonuçta
Öldük işte, diye
Seslenemeyiz ya,
Yanarsam
Ahanda buna yanarım...
İşin acı yanı
Kendimize
Ağlayamadan göçer gideriz...

Unutma

Hasan Çelikkol / Şiir

Bırak diyorsun yazmayı da
Onca zehri nasıl kaldırır bu deniz söylemiyorsun

- *Ömrümüz kömür madenlerinde geçiyor
Hastalıktan söz ediyoruz sürekli
Anılar hariç tek bir mektup gelmiyor
Kuşlar bile haber vermeden uçup gidiyor
Bir yükseliyor bir parçalara ayrılıyor
Adımız korkak, düşler aynaların içinde
Hiç ummadığımız anda savruluyoruz gözlerimiz kapalı*

Ah yarım kalan düşler ah
Nereye kayboldunuz bizi bırakıp
Sabahladığımız gecelerin alevi olurdunuz
Güneş doğmadan özgürce

Unutma ben uyuduğumda sen
Uyanmış olmalısın, çünkü
Sen dünün değil bugünün özgürlüğüsün

Sorma'dan

Ömer Çelikkol / Şiir

Saklayamazmışım meğer üstümdeki izleri
O soğuk kışların sıcak hüznlerini
Kaçamazmışım istesem de
Bir ağacın kök salması gibi derinlere
Yıkamazmışım
Gözlerin akıl almaz direnişini

Oysa bir tekerrür yetermiş saklandığın yerden çıkmaya
Ayıklanmış sözlerimin arasına karışmaya
Zaman örtermiş aslında her şeyin üstünü
Yükselişini, düşüşünü
Avuntulara gebe bir hayatın yukarı bakan eskimiş yüzü

Sorma neden yazıyorum yine
Bir avuç karın çığa neden dönüştüğünü
Sorma
Neden her yerin beyaza büründüğünü

En Son Ne Zaman Uyudun

Hasan Çelikkol / Şiir

Ece'ye

Yosun yeşili gözlerin ele veriyor seni
Belli ki uyumamışsın
Dokunmuşsun dün gece yüreklere
Çiçek adlarını ezberler gibi fısıldarken yoğun bakımda

Dudakların ele veriyor seni
Belli ki mutlusun
Isırgan otlarını çiğnerken kıyıların boşluğunda
Derinlerden, en derinlerden Lokman Hekim'in bir türlü bulamadığı
İksiri çıkarıp
Ölümü taştan bir kulenin içine hapsetmişsin

Bilirim en umarsız en yakıcı ayrılıklarda
Oradasın, başuçlarında
Ateşli bir el olup bırakırsın umutları avuçlarına
En son ne zaman uyuduğunu bilmeden

Minyatür dillerin işaretleriyle bir gül verirler sana
Uyandıklarında yosun yeşili gözlerine bakıp
Aşkın suda yansıdığını görürsün
İşte kör kapıları açıp çıkmışlardır
Çürüyüp eğrilen ahşap duvarların altında kalmadan
Bekleyişlerin gölgesinde yeniden doğarsın

Onulmaz gecelerin tek ilacı sensin
Kitaplarda, masallarda, alfabede
Her şeyi yan yana yazıp düşlersin de
Gidemezsin, çünkü
Kim bilir hangi hasta yoğun bir sisin içinde seni beklemektedir

Kim bilir hangi hasta yoğun bir sisin içinde seni beklemektedir / Bir Şiirin Yazım Öyküsü

Covid-19'un en korkulduğu zamanlardı. Televizyon ve gazetelerde her gün Covid ile ilgili haberler ilk sırada yer alıyor, her haber programının yapılan test sayısı, o gün ölenler, toplam ölüm tabloları veriliyordu. Bu haberler sadece ülke içindekileri değil dünyayı da kapsıyordu. En yetkili doktorlar, bilim insanları televizyon programlarında açıklamalarda bulunup bilgi aktarıyorlardı.

Siyah örtülerin ölümler üstüne örtüldüğü, unutulması gerekmeyen en zorlu günlerdi... Hepimiz salgın karşısında savunmasız çıplaktık. Dünyanın fotoğrafı koyu bir griydi ve siyaha dönüşmeye yakın görünüyordu.

Akşam 6 haberlerini izlerken cep telefonuma Whatsapp üzerinden bir fotoğraf düştü. Baktım yeğenimden. Gelen fotoğraf yoğun bakım ünitesinde çekilmiş, astronot elbisesine benzer bir kıyafet içinde bana bakan doktor yeğenimdi. Fotoğrafta ilk dikkatime çeken husus üstündeki kıyafetiydi. Şaşırmadım dersem yalan olur. Bu kadarını beklemiyordum. Olsa olsa doktor maskesi olurdu yüzünde diye düşünüyordum. Bu nasıl bir doktor giysisiydi öyle?

İşte tam da bu sırada bu fotoğrafla aklıma düştü resmini yapmak ve şiir yazmak. Şair ne yazarsa yaşananları yazarmış.

Yoğun bakım...
Uykusuzluk hali...
Soğuk...
Yosun yeşili gözler...
Sözcüklerin oluşturduğu insanlık hali...
Ama önce konuşmalıydım.

Haliyle telefon ettim. Pek açacağı tahmin etmiyordum ama açtı.

"Enişte" dedi. "nasılsınız?" Sesinde yorgunluğu belli eden bir ton hâkimdi. "Bugün çok zor geçti" diye devam etti. "Bazen bir rüyanın içinde olmak istiyorum. Uyanırsın ve rüyan bitmiştir ya bu yaşadıklarımızın da rüya olmasını öyle istiyorum ki. Bilirsiniz çalışmaktan hiç yakınmam ama... Dün gece hep yoğun bakımdaydım. 36 saattir hiç uyumadım. Ve fotoğraftaki gibi astronotlara benzer bir elbisenin içindeyim sürekli. Tedirginim demek eksik kalır. Korku da var üstümde. Bu koşullarda çalışıyoruz ve inanılmaz uykum var."

Şiirin ilk dizeleri belliydi. Yosun yeşili gözlerindeki uykusuzluk hali.

*"Yosun yeşili gözlerin ele veriyor seni
Belli ki uyumamışsın
Dokunmuşsun dün gece yüreklere*

Çiçek adlarını ezberler gibi fısıldarken yoğun bakımda"

"Uykum var filan diyorum ama enişte biliyor musunuz hastalara yardımcı oldukça, onları hayata tekrar tutundurdukça içimde nasıl bir duygu oluşuyor anlatamam. Bazen Lokman Hekim geliyor gözlerimin önüne. Birdenbire kendime yoğun bakım odasında ölümün ilacını bulmuşum da ölümü bekleyen hastalarımaya verirken görüyorum. Sonra, sonra ne oluyor biliyor musunuz sanki ölümü hapsediyorum bir yerlere çıkamasınlar diye. Her kurtuluştta inanın çok mutlu oluyorum. Kelimelerle anlatamam. Anlatılmaz enişte, yaşanır."

Yine söylediklerine takılı kaldı zihnim. Çocukluğumdan hatırladığım Lokman Hekim'in öyküleri geldi aklıma. Tam da ölüme çare olacak ilacı bulduğunda bir rüzgârın tarifi alıp uçurması, ölüme çare bulamaması. Demek yoğun bakımda ölüme çare buluyorlardı. Covidin en amansız ölümcül mücadelesinde hastalara kol kanat geriyorlardı. Mutluluk en çok nasıl belli olur diye düşündüm. Mesela ben mutlu olduğumda ne yaparım? Dudaklarımda bir gülümseme belirirdi. Öyleyse mutluluğunu tarif etmeyi düşünebilirdim ikinci dörtlükte.

"Dudakların ele veriyor seni

Belli ki mutlusun

Isırğan otlarını çiğnerken kıyıların boşluğunda"

Lokman Hekimden söz etmişti. Ben de dizelerimde Lokman Hekim'den söz etmeliydim. İksirin bulunuşu ve ölümün hapsoluşu... Ölüm en çok nereye hapsolabilirdi? Demir kapılar ardına? Beton yapılar içine? En iyisi taştan kulelere hapsedilmeliydi. Zindanlara atılanlar gibi. Taştan kulelere hapsedmek... Ama önce Lokman Hekim'in bulduğu fakat kaybettiği iksiri

"Derinlerden, en derinlerden Lokman Hekim'in bir türlü bulamadığı

İksiri çıkarıp

Ölümü taştan bir kulenin içine hapsetmişin"

"Şimdi neredesin? Saat 6.30 yaklaşıyor. Mesain bitmiş olmalı. Evde misin?"

"Ne gezer enişte. Bugün yine nöbetçiyim. Bu hafta üçüncü nöbetim. Covid çok yaygın. Gerçekten yoğun bakım dolu. Gelen o kadar çok covid hastası var ki. Aman siz de çok dikkat edin. Sakın kalabalık yerlere gitmeyin, hatta hiç çıkmayın dışarıya. Biz de umut dağıtmaya devam edelim başuçlarında."

"Bilirim en umarsız en yakıcı ayrılıklarda

Oradasın, başuçlarında

Ateşli bir el olup bırakırsın umutları avuçlarına

En son ne zaman uyuduğunu bilmeden"

"Çok çalışıyoruz dedim ya enişte, en çok hayata döndüklerinde başarmanın verdiği huzuru yaşıyorum. İlk uyanışlarında bana bir bakışları var ki anlatamam. Gözleri doluyor. Konuşamıyorlar ama ben anlıyorum ne demek istediklerini. Kör kapıları açıp dışarı çıktıklarına inanamıyorlar. Hani deprem enkazı altında son anda çıkarılan depremzedeler olur ya. İşte öyle bir şey."

*"Minyatür dillerin işaretleriyle bir gül verirler sana
Uyandıklarında yosun yeşili gözlerine bakıp
Aşkın suda yansıdığını görürsün
İşte kör kapıları açıp çıkmışlardır
Çürüyüp eğrilen ahşap duvarların altında kalmadan
Bekleyişlerin gölgesinde yeniden doğarsın"*

"Uykusuzluk çok zor enişte. Bazen şöyle bir kenara kıvrılıp uzun uzun uyu-
mak istiyorum. Belki uzun bir tatile çıkmak iyi gelir. Şöyle kafamı dinleyeceğim
uzun bir tatil. Deniz kıyısında, hatta okyanus kıyısında kimselerin olmadığı, kendi
başına bir tatil. O kadar ihtiyacım var ki anlatamam. Belki içinizden birkaç gün
izin al filan diyorsundur şimdi ama alamam ki. Ben burada iki anestezi uzman-
dan biriyim. Bana ihtiyaçları var hastaların. Kim bakacak bunca hastaya? Hep
benim yoğunluğumdan söz ettim değil mi enişte. Siz nasıl... Aaa beni çağırıyor-
lar. Gitmem gerekiyor. Hoşça kal enişte. Evdekilere selam söyleyin."

Ne diyebilirdim ki? "Öptüm seni" diyebildim sadece. Yeğenim sadece salgının
kahramanlarından biriydi. Hastalara bir an önce iyileştirmeye çalışan doktorlar-
dan biri. Zorlu gecelerin kurtarıcı meleği. Kitaplarda okuduğumuz, masallara
konuk olan melekler. Uyuyamıyordu şöyle doya doya. Yorgunluğunu atamı-
yordu. Çünkü bekleyenlere ışık olmalıydı sisli gecelerinde. Dizelerimi şöyle ta-
mamladım.

*"Onulmaz gecelerin tek ilacı sensin
Kitaplarda, masalarda, alfabede
Her şeyi yan yana yazıp düşlersin de
Gidemezsin, çünkü
Kim bilir hangi hasta yoğun bir sisin içinde seni beklemektedir"*

Şiirim tamamlanmıştı. Ya ismi? Fotoğraftaki gözlere baktım. Yosun yeşili göz-
leri vardı ama yorgunluk her halinden belli oluyordu. Aklıma düşen ilk cümleyi
yazdım.

"En son ne zaman uyudun"

Ahbap

Adil Başoğul / Şiir

Hey ahbap bu akşam buralıyız
Kim gelmiş
Kim gitmiř
Kimin umurunda
Hadi kuralım soframızı
İki kadeh rakı
Biraz peynir
Biraz pilaki
Biraz da ahbap sohbeti
Bilirsin yalnız içilmez bu meret
Hele geleceği çalınan memleket
Hele de bu kadar kafada efkâr varken

Hey ahbap bu akşam buralıyız
Ay gibi parlıyor hatıralarımız
Gençlik çoktan gitse de
Hep genç kalıyor umutlarımız

Hey ahbap bu akşam buralıyız
Belki sevdiklerimizi de çağırmalıyız
Hoş gerçi biz hiç ayrılmadık amma
Onlar da anlasın hiç ayrılmadığımızı
Hiç ayrılmayacağımızı

Hey ahbap bu akşam buralıyız
Memleketin bađrında
Sevdiklerimizle buluşmalıyız...

Bir Martı Daha

Hüseyin Çomak / *Haiku Tadında Şiirler*

şiirimi alıp
denize gitti martılar
sevgilim gibi

x
son ııkta söndü
şehrin derinliklerinde
taşınma vakti

x
ne kilise ne cami
bir çocuğun duası bu
gökyüzüne doğru

x
çok konuştun
sevgilim kadar dırdır
cırcır böceği

x
denizden kopup
şiiirime hoş geldin
martı çığılığı

x
bir martı daha
şiiirime taşındı
simit pahalı

x
vapur kornası
ne çabuk uyandırdı
kısır rüyadan

İkinci Kadeh

Deniz Gürsoy / Şiir

Yârimden ayrılmışım, biraz rahatlayayım
İki kadeh içeyim dedim, demez olaydım
İlk kadeh zar zor pasını aldı damağımın
İkinci kadehi keşke hiç içmez olaydım.

Kuytularda gizlenmiş, bastırılmış duygular
İkinci kadeh bitince ortaya çıktılar
Yok onun kölesiymişim ben de, kurtulmuşum
Kafamın içinde feryat figan dolaşırlar.

Ondan bana yar olmazmış da, zoraki öldürmüşüm
Daha neler neler dediler, duyunca kudurmuşum
Sonunda kafa tuttum ve sordum "Yeter, siz kimsiniz?
Hangi cüretle ilişkimizi eleştirirsiniz?"

Pıstılar, toplanıp bir köşede yığılıp kaldılar
Az sonra kuytularda eski yerlerini aldılar
Bağırmaya devam ettim, hırsımı alamamışım
"Seviyorum onu hala!" deyince çok şaşırdılar.

Yıldız Tutuşmasıydık

Sevgi Erol Öçal / Şiir

Yıldız tutuşmasıydık
Pembeye çalan yüksek dağ doruklarında
Işıkla yanan
Dönerek süzülen alıcı kuş
Göz kırparken yüzbinlerce ateş böceği milyarlarca yıldıza
Alevi kor kuru otlarda tutuşan körpecik kanatları borana çarpan
Öbek öbek karanfiller
Tutuşturmuştuk aldırmadan tipiye tutuşmştuk göklerde
Pembeye çalan masumluğumuzda
Boylanırken çorak topraklarda kırmızı karanfiller
Sarmaşıklar içinden delmişliğimiz vardı taştan kayaları uçurum oyuklarından
Işıkla yıkanan
Işığa kök salan
Işığa parlayan yıldız tutuşmasıydık
Pembeye çalan yüksek dağ doruklarında
Işıkla yanan...

Mavi

Seydan Topbaş / Şiir

Süzülür gece yavaşça
Sahildeki ışıkları
Alıp koynuna
Dökülür sessizce
Öfkesi geçmiş
O güzelim denizin üstüne
Dalgalar yorulup barışmıştır
Çıplak kayalıklarla
Daha dün de yaşananlar
Çıkmamışken aklımdan
O çapkın karanlık
Yarının bilinmezliğine
Hazırlar seni
Sen de farkındasındır
Maviler birbirine benzemez
Her mavi
Farklı bir hikâye anlatır

Zerya

Heybet Akdoğan / Şiir

tek tesellimiz son kuşlarda vuruldu Zerya
zamanın vebalı göğsünde
soluyan iki kelebek yüreğiyiz artık
rüyalarımızda da çocuklar vuruluyor
acıların bir bedeli vardır derken
ayrılıkların ve ölümlerin ıslaklığıyla yıkandık
yaramız deşildi
gülüşlerimiz dağlandı Zerya
ezilmenin ihanetiyle sınıandı ömrümüz
aşk ürkek bir özleyiş
kötülüklerin bilelendiği bir yerdeyiz
sen umudu bağla ellerime
ben sevdayı yaslayayım göğsüne Zerya

Arada Bir

Ramazan Kuzgun / Şiir

Kırlama-kırk yama
Arada bir mola ver
Say geriye beşer beşer
Şafak sarısı ekinlerin
Sessizliğin sesini dinle
Doldur içine içine
Ovalar, bahçeler, yollar, vadiler içre
Yürü içine içine geçmişin
Ne iyi ettin de geldin kendine
Geçmişin
Her şeyin kırk yama
Ceketin
Yorganın
Ekmek mendilin
Sedirdeki kilimin
Eskiden giydiğin esk(g)ilerin
Kırk yama içinden geçtiğin
İçinde dışında kırk düğüm
Korkunun genel adı
Kırk katır
Kırk satır
Bir mola ver kendine
Çöz düğümleri
Yırt yamaları
Kırkla aklından geçenleri
Tertemiz bir ara ver
Başla yeniden
Say ileri ileri yenileri
Nasıl olsa
Geçer, beşer beşer geçer
Bundan sonra seneler
Gerisi
Şam da kayısı...

Susmayacağım

Mehmet Eskicioğlu / Şiir

Muteber bir arkadaşım
Haber getirdi
Sussun, yazmasın dedi.
Çok konuşuyor,
Olmaz dediler, dedi.
İyi de;
Konuşmuyorum ki
Demiyorum ki...
Adamın birine
Kabak, demişim!
Değilim ki, de,
Dedim...
Yanlış mı?
Yalan mı?
Susayım mı?
Kabak ki kabak!
Benim başım da kel,
Ama kabak değil!
Onunki kabak
Ki Kabak!
Susayım mı?

Eskilerden Bir Film

Neşeli Günler

Oğuzhan Demir / Sine Yorum

Hayatımda birçok film izledim. İçlerindeki en güzellerinden birisinin "Sound of Music" olduğunu söylemek istiyorum. Zira BBC tarafından "nükleer bir felaketten sonra izlenmesi gereken bir film" olarak nitelenecek kadar büyük bir film. Bir numarama koyabileceğim bir müzikal film olan 1965 "Sound of Music" hakkında biraz yazmak istiyorum.

Film Salzburg Alp dağlarının karlı görüntüsünün ardından mükemmel deniz manzarasını göstererek başlıyor. 1930'ların sonlarında geçen filmde Alp Dağlarının eteklerinde bir kilisede rahibe olan Maria sürekli dağlara gidip şarkı söylediği için diğer rahibeler tarafından istenmez ve bir eve hayat tecrübesi artması için mürebbiye

olarak gönderilir. Gönderildiği evde tam 7 çocuk yaşamaktadır. Çocukların babası Kaptan Von Trapp çok disiplinlidir ve anneleri öldüğü için çocukları asker gibi yetiştirmiştir. Dolayısıyla çocuklar çok hırçındır ve gelen bütün mürebbiyelere eşek şakaları yapmaktadırlar.

Maria da eve gelince nasibini alıp şakalara maruz kalır. Ancak çocuklarla iyi anlaşmaya karar verir ve onlara şarkı söylemeye başlar. Disiplinlerinden taviz veren çocuklar babalarının korkusu eşliğinde Alp Dağlarının eteklerine çıkıp mükemmel manzara eşliğinde şarkılar öğrenip dans ederler, Kaptan her ne kadar disiplinden taviz vermese de çocuklarının şarkı söylemesi onu çok etkilemiştir, aynı şekilde Maria'dan da...

Kaptan ve Maria birbirinden etkilense de Kaptanın Viyana'dan Baroness ile evlenmeye karar vermesi ile Maria evden kaçıp kiliseye geri döner. Maria'nın gidişi ile çocuklar büyük bir hüzne kapılır, belli etmese kaptan da aynı şekildedir.

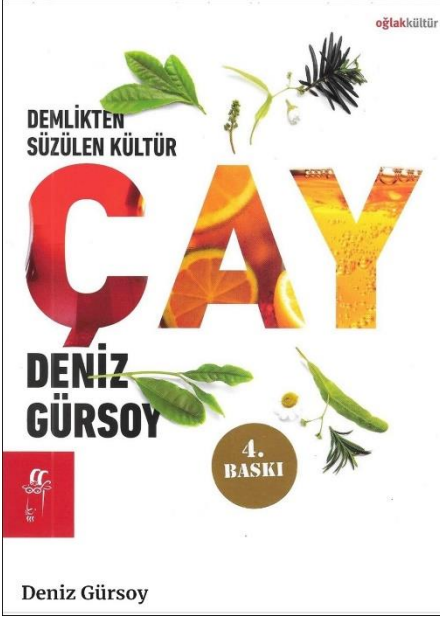
Filmin son 30 dakikasında Anşulusun gerçekleştiğini görüyoruz (Almanya Avusturya'yı ilhak ediyor). İmparator'dan nişan almış bir kaptan olan Von Trapp Almanya tarafından orduya alınmak istenir. Avusturya milliyetçisi olan kaptan bunu her ne kadar istemese de askerler tarafından tehdit edilir. Kaptan, Alman tehdidinden kaçmak için bir şarkı yarışmasına ailesiyle katılıp oradan kaçmayı planlar.

Müzikal bir film olarak şahane müzikleriyle ve olağanüstü manzarasıyla bugüne kadar izlediğim en güzel film olduğunu düşündürdü bana. Alp Dağlarına çocukluktan beri hep meraklı birisi olarak olağanüstü manzaraları film boyunca izlemek beni çok etkiledi. Bu filmi izleyip de beğenmeyecek birisi olacağını zannetmiyorum. Muhakkak izlemenizi tavsiye ederim.

Yönetmen: Robert Wise, Oyuncular: Julie Andrews, Christopher Plummer, Charmian Carr, HeatheMenzies, Süre: 175 Dakika

Kitap Tanıtım

Demlikten Süzülen Kültür: Çay

Deniz Gürsoy

Elinizde, 1912'den sonra (özel amaçlarla çeşitli çay şirketlerinin yayımladıkları hariç tutulursa) Türkiye'de yazılmış ilk telif çay kitabını tutuyorsunuz. Çayın beş bin yıllık uzun tarihi... Çay bitkisinin kökeni, yetiştirilmesi, haşatı... Türkiye'de çayın geçmişi... Çin'de, Rusya'da, Yemen'de, Amerika'da, Hindistan'da, Tunus'ta, Tibet'te, Afganistan'da, İrlanda'da çay saati... İngiltere'de beş çayı... Japonya'da çay seremonisi... Semaverin kökeni ve kullanışı... Çay demleme sanatı... Fal meraklılarına çay falı... Demlikte kalmış çayın yararları... Çayın sağlığa yararları ya da zararları... Her türlü bitki çayı... Dünyada görebileceğiniz her çeşit çay... Dünyadan farklı çay tarifleri ya da karışımları ve ustalarından demleme teknikleri... Ünlü çay tiryakileri... Çay tadım tekniği... Çay hakkındaki bilgi kaynakları, en iyi çay bahçeleri... Çayın kronolojisi... Ayrıca kapsamlı bir çay terimleri sözlüğü... Bütün bunlar, Çilingir Sofrasında Rakı, Çilingir Sofrasında Rakı Mezeleri, İnceliklerin Kadehindeki Şarap, Zengin Sofraların Lüks Tatlan, Harcâlem İçki Bira, Tarihin Süzgecinde Mutfak Kültürümüz kitapları yazarı Deniz Gürsoy'un kaleminden... Ferah çaylarınız olsun.
Yayınevi: Oğlak Yayıncılık

Karikatür

Mehmet Selçuk

düs ve mitos

2022

www.dusvemitos.com

thasancelikkol@gmail.com